

UZASADNIENIE

D. G. (1) został oskarżony o to, że:

I. w nocy 5 listopada 2015 roku w miejscowości R. ul. (...), gm. R., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz dwoma nieustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza sklepu (...), gdzie dokonał kradzieży papierosów, tytoniu, zapalniczek, maszynek do golenia oraz pieniędzy w kwocie 200 złotych, powodując straty o łącznej wartości 8.200 złotych działając na szkodę D. G. (2), **to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.**,

II. w nocy 5 listopada 2015 roku w miejscowości R. ul. (...), Gm. R., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz dwoma nieustalonymi osobami po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się wnętrza marketu „D.”, gdzie dokonał kradzieży wyrobów tytoniowych różnych marek, powodując straty o łącznej wartości 10.000 złotych, działając na szkodę marketu „D.” w K., **to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

T. M. został oskarżony o to, że :

I. w nocy 5 listopada 2015 roku w miejscowości R. ul. (...), gm. R., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) oraz dwoma nieustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza sklepu (...), gdzie dokonał kradzieży papierosów, tytoniu, zapalniczek, maszynek do golenia oraz pieniędzy w kwocie 200 złotych, powodując straty o łącznej wartości 8.200 złotych działając na szkodę D. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu łącznie kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności , będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., **to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

II. w nocy 5 listopada 2015 roku w miejscowości R. ul. (...), Gm. R. , woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z **T. M.** oraz dwoma nieustalonymi osobami po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się wnętrza marketu „ D. ”, gdzie dokonał kradzieży wyrobów tytoniowych różnych marek, powodując straty o łącznej wartości 10.000 złotych , działając na szkodę marketu „ D. ” w K. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu łącznie kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności , będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. **to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 roku w sprawie II K 460/16 uznał oskarżonego:

1. D. G. (1) z winnego dokonania zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 kk z tą zmianą w opinie czynu z punktu A.I, iż po słowach „200 złotych” wpisał słowa „ i innych przedmiotów” oraz w miejscu kwoty „8200 złotych stanowiącej wartość szkody wpisał kwotę 12.605,01 złotych” i w opisie czynu z punktu A.II, że w miejscu kwoty „10 000 złotych” stanowiącej wartość szkody wpisał kwotę „10.713,57 złotych” i za to na podstawie art. 279 § 1 kk za czyny opisane w punkcie A.I i A.II ze zmianami opisanymi w wyroku wymierzył mu kary po 1 roku pozbawienia wolności za każdy z nich;

na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **D. G. (1)** kary za czyny z punktu A.I i A.II wyroku połączył i orzekł oskarżonemu karę łączną w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **D. G. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 05 listopada 2015 roku godzina 1.00 do dnia 10 sierpnia 2016 roku godzina 14.40 przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

2. **T. M.** za winnego dokonania zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. z tą zmianą w opisie czynu z punktu B.I, iż po słowach: „200 złotych” wpisał słowa: „i innych przedmiotów” oraz w miejsce w kwoty „8200 złotych” stanowiącej wartość szkody wpisał kwotę: „12.605,01 złotych” i w opisie czynu z

punktu B.II, że w miejsce w kwoty „10.000 złotych” stanowiącej wartość szkody wpisał kwotę: „10.713,57 złotych” i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. za czyny opisane w punktach B.I i B.II ze zmianami opisanymi w wyroku wymierzył mu kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z nich;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **T. M.** kary za czyny z punktu B.I i B.II wyroku połączył i orzekł oskarżonemu karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 5 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **T. M.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05 listopada 2015 roku godzina 4.00 do dnia 19 kwietnia 2016 roku godzina 1.00 przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonych **D. G. (1)** i **T. M.** solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w K. kwotę 1720,48 złotych tytułem częściowego obowiązku naprawienia szkody;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów przekazanych do dyspozycji Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim na k. 14 – 15 akt sądowych pod pozycjami: 1, 2, 4, 11, 22, 36, 37, 38, 39 i zarządził ich zniszczenie,

na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych przekazanych do dyspozycji Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wskazanych na karcie 14 i 15 akt sądowych pod pozycjami: 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 40, 41 złożył do depozytu sądowego;

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. **P. P.** kwotę 723,24 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. M. z urzędu;

zasądził od oskarżonego **D. G. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 2119,97 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie;

zwolnił oskarżonego **T. M.** od opłaty oraz zasądził 1000 złotych tytułem częściowych wydatków poniesionych w sprawie, a w pozostałej części przejął je na rzecz Skarbu Państwa.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim zaliczył oskarżonemu T. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 460/16. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia **05 listopada 2015 roku godzina 04.00 do dnia 19 kwietnia 2016 roku godzina 04.00** przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżył:

- Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności na niekorzyść D. G. (1) i T. M.;
- Oskarżony T. M. i jego obrońca z wyboru w całości na korzyść oskarżonego T. M.;
- obrońca oskarżonego D. G. (1) w części co do kary na korzyść oskarżonego.

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 4 kpk zarzuca zaskarżonemu wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonych D. G. (1) i T. M. kar łącznych pozbawienia wolności w wymiarze odpowiednio 1-go roku oraz 3 lat, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonym, okoliczności podmiotowo-przedmiotowe w jakich oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw, negatywna prognoza kryminologiczna, uprzednia karalność T. M. za przestępstwa podobne i brak poprawy w zachowaniu oskarżonego wyrażający się w działaniu w warunkach powrotu do przestępstwa

z art. 64 § 2 kk, a także bezwzględna potrzeba kształtowania świadomości prawnej implikują konieczność orzeczenia znacznie surowszych kar łącznych pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec D. G. (1) kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a wobec T. M. kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. M., wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 2 i 3 kpk, zarzuca zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 i 410 kpk, która miała wpływ na treść wyroku poprzez dokonanie dowolnej i selektywnej oceny wyjaśnień oskarżonego T. M., oparcie ustaleń faktycznych wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego i w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, a polegających na przyjęciu, że oskarżony T. M. dokonał w dniu 5 listopada 2015 r. kradzieży z włamaniem do sklepu (...) oraz marketu (...).

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji.

Apelacja oskarżonego T. M. bez wskazania podstawy prawnej w istocie rzeczy zarzuca zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na oparciu się na niepełnym materiale dowodowym bez należytego rozważenia zebranych w sprawie dowodów,

- naruszenie przepisów prawa procesowego polegające na braku należytego i wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, sprzecznych zeznań funkcjonariuszy policji, które się rozmięły, nieprawidłowych działań policji, w trakcie zdarzenia i w stosunku do oskarżonego D. G. (1) oraz błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. G. (1) wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 4 kpk zarzuca zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego – kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy istniały okoliczności przemawiające za łagodniejszym wymiarem kary tj. wyrażenie przez oskarżonego żalu oraz skruchy, częściowe przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, niewysoka wartość skradzionego mienia oraz fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego D. G. (1) kary 1 roku pozbawienia wolności.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 lipca 2017 roku Prokurator popierał skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Obrońca oskarżonego D. G. (1) popierał w całości swoją skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte oraz wnosił o nieuwzględnienie skargi apelacyjnej prokuratora.

Obrońca oskarżonego T. M. popierał zarówno własną apelację jak i apelację oskarżonego, oraz wnosił o nieuwzględnienie skargi apelacyjnej prokuratora. Nadto wnosił o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu T. M. w postępowaniu odwoławczym, oświadczając jednocześnie, iż do chwili obecnej nie zostały one uiszczone.

Oskarżony T. M. popierał zarówno własną skargę apelacyjną, jak i skargę apelacyjną swojego obrońcy oraz wnioski w nich zawarte. Oświadczył, że jego zdaniem w sprawie jest dużo błędów proceduralnych, popierał obie konkluzje zawarte we własnej skardze apelacyjnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego T. M., obrońców oskarżonych T. M. i D. G. (1) oraz Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim są niezasadne, a zarzuty w nich podniesiona nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew stanowiskom zaprezentowanym w apelacjach oskarżonego T. M. i jego obrońcy z urzędu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i poczynione ustalenia faktyczne przez Sąd I instancji są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji oceny dowodów nie przytaczają w rzeczywistości żadnych dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność ustaleń faktycznych, będących podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia poza wskazaniem, iż Sąd meriti oparł się na niepełnym materiale dowodowym i nie dokonał jego należytej oceny, opierając się wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego T. M..

Przedstawione przez oskarżonego T. M. i jego obrońcę z urzędu argumenty nie są w stanie w dostateczny i wystarczający sposób obalić ocen dokonanych przez Sąd meriti.

Dowody na jakich Sąd I instancji oparł swoje wnioski dotyczące sprawstwa oskarżonego T. M. są bowiem w swej wymowie jednoznaczne i nie budzące wątpliwości a Sąd odwoławczy w całości te oceny podziela.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że współoskarżony D. G. (1) w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym przyznał, że wiedział, iż w nocy z 4 na 5 listopada 2015 roku ma dojść do kradzieży na terenie miejscowości R. i pojechał tam samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), gdzie miał już w nawigacji ustawioną tą miejscowość. Wiedział również, że w tej kradzieży mają brać udział inne osoby, gdyż widział je jadące za nim w jego samochodzie O. (...) o nr. rej. (...). Zgodnie z umową miał czekać niedaleko sklepu (...). Po jakimś czasie, gdy podszedł w tamtym kierunku zobaczył, że w sklepie coś się dzieje. Wreszcie bezpośrednio po zatrzymaniu w samochodzie porzuconym przez oskarżonego D. G. (1) funkcjonariusze policji ujawnili paczki papierosów pochodzące z przedmiotowych włamań, a oskarżony D. G. (1) w rozmowie z funkcjonariuszem policji A. W. przyznał się do kradzieży z włamaniem do sklepu (...), lecz z obawy o bezpieczeństwo nie chciał podać nazwisk współsprawców.

Natomiast oskarżony T. M. został zatrzymany w trakcie czynności podjętych bezpośrednio po dachowaniu samochodu marki O. (...) o nr. rej. (...) z udziałem psa służbowego, który w drodze powrotnej podjął pracę węchową i ujawnił oskarżonego leżącego w rowie w odległości około 300 metrów od miejsca dachowania samochodu. Tym bardziej, że w kieszeniach spodni oskarżonego T. M. - który miał na sobie dwie pary – i w znajdującej się przy nim rowie bluzie, funkcjonariusze ujawnili przedmioty pochodzące z kradzieży ze sklepu Delikatesy – (...) w R.. Chodzi tu oczywiście o przedmioty szczegółowo opisane w protokołach z k. 27-29, 30-32 w postaci 4 sztuk różu do policzków V., 2 sztuk różu do policzków C., 2 sztuki różu do policzków B., paczkę papierosów marki (...) zapieczętowaną, balsam po goleniu firmy (...), dezodorant firmy (...), dezodorant w szyfcie R., dezodorant w kulce firmy (...), opakowanie cygaretek w etui metalowym z napisem (...) M. i latarka B. czarna. Natomiast w samochodzie marki O. (...) o nr. rej. (...) znaleziono przedmioty opisane szczegółowo w protokole na k. 77-79, których część pokrzywdzona D. G. (2) rozpoznała jako skradzione z jej sklepu Delikatesy- (...) „ w R., a część dyrektor marketu D. w R. P. K. rozpoznał jako skradzione w trakcie włamania z jego sklepu .

Było tam również kilka toreb papierosów oraz artykuły przemysłowe .

Do takiego wniosku i takiego przekonania wiedzie również obraz z monitoringu ze sklepu Delikatesy- (...) „ w R. na którym widać , że sprawcy włamania w tym sklepie pakowali skradzione rzeczy nie tylko do toreb, ale właśnie jeden z nich do odzieży , w której był ubrany , tj. do kieszeni spodni i bluzy .

Zatem nie ulega wątpliwości , iż mężczyzną tym był oskarżony T. M. , a obecność drugiej bluzy znalezionej przy nim w rowie podczas zatrzymania nie była przypadkowa . Sama bowiem obecność oskarżonego T. M. w rowie w pobliżu miejsca dachowania samochodu marki O. (...) , którym jechali sprawcy uczestniczący w kradzieży do obu sklepów- opisanych w czynach przypisanych oskarżonemu , świadczy o tym , że oskarżony przyjechał tam w jednym z dwóch pojazdów zatrzymanych przez funkcjonariuszy policji w trakcie pościgu bezpośrednio po kradzieży . Tym

bardziej , że zarówno przy oskarżonym T. M. jak i w samochodzie marki O. (...) znaleziono przedmioty pochodzące z przedmiotowych kradzieży .

Reasumując należy jeszcze raz podkreślić , że Sąd I instancji w tak szczegółowy i wnikliwy sposób przeanalizował źródła dowodowe , że wbrew twierdzeniom oskarżonego T. M. i jego obrońcy rozumowaniu temu nie można postawić zarzutu . Sąd meriti w sposób prawidłowy dokonał również oceny wyjaśnień oskarżonego T. M. . Analizując je słusznie doszedł do wniosku , że nie można przypisać im waloru wiarygodności .

Nie znajdują one potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym i są linią obrony oskarżonego , zmierzającego do wykazania , iż jego obecność na miejscu zatrzymania była przypadkowa , a znaleziona przy nim bluza nie była jego.

Z tych wszystkich względów , sąd odwoławczy nie widzi potrzeby by tak szczegółowo uzasadnioną analizę materiału dowodowego ponownie przytaczać..

Sąd meriti przy wydaniu zaskarżonego wyroku miał na względzie wszystkie zebrane w sprawie dowody , które wnikliwie i starannie rozważył zarówno na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego T. M. (art. 4 kpk) a w sporządzonym uzasadnieniu wyroku przedstawił w sposób przekonujący , argumenty na poparcie swojego stanowiska . Argumentacja zaprezentowana przez Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów .

Swobodna ocena dowodów nakazuje bowiem , aby Sąd ocenił znacznie , moc jak i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego , nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak SN w wyroku z dnia 08.04.1997 roku , IV KKN 58/59 , Prokuratura i Prawo 1998/2017) .

W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi z uwagi na fakt iż ocena wartości zebranych dowodów została dokona przez sąd meriti wszechstronnie , we wzajemnym kontekście , zgodnie z wiedzą i z doświadczeniem życiowym .

Z uwagi na to należało uznać , że w żaden sposób nie można mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych oraz błędnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego . Również przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu T. M. czynów jest prawidłowa .

Zdaniem Sądu Odwoławczego nie noszą również cech rażącej niewspółmierności orzeczone przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych D. G. (1) i T. M. . Są one bowiem adekwatne do stopnia winy oskarżonych oraz charakteru przypisanych im czynów .

Tym bardziej , że Sąd I instancji wziął pod uwagę i należyście ocenił wszystkie okoliczności nie tylko obciążające oskarżonych T. M. i D. G. (1) , ale także te które przemawiały na ich korzyść . Zatem kary orzeczone w takich rozmiarach , jak orzekł Sąd I instancji spełniają w sposób właściwy zarówno cel zapobiegawczy i wychowawczy , jak również cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa .

Bowiem prokurator nie uwzględnił należyście faktu , że oskarżony D. G. (1) w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym , w części uznanej za wiarogodny , przyznał się do udziału w kradzieży z włamaniem , lecz nie chciał z obawy o bezpieczeństwo podać nazwisk współsprawców oraz okoliczności i , że większość skradzionych przedmiotów została odzyskana .

Tym bardziej , że okoliczności przedmiotowo-podmiotowe czynów inkryminowanych oskarżonym T. M. i D. G. (1) oraz brak pozytywnej prognozy kryminologicznej zostały należyście uwzględnione zarówno przy orzekaniu kary jednostkowych pozbawienia wolności , jak i kar łącznych pozbawienia wolności .

Natomiast obrońca a oskarżonego D. G. (1) nie dostrzega faktu, iż oskarżony D. G. (1) na etapie postępowania sądowego zmienił swoje wyjaśnienia oraz nie wskazał nazwisk współsprawców kradzieży z włamaniem .

Zatem okoliczności tej nie należy przeceniać .

Sama natomiast okoliczność łagodząca w postaci dotychczasowej niekaralności oskarżonego D. G. (1) , przy braku pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego , iż będzie przestrzegał porządku prawnego , a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa , nie uprawniał Sądu I instancji do rozważenia zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności . Natomiast niewysoka wartość skradzionego mienia oraz fakty , iż większość przedmiotów skradzionych została odzyskana , została uwzględniona poprzez wymierzenie D. G. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady absorpcji .

Natomiast z urzędu należy wskazać , że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego błędnie ustalając wysokość opłaty zasądzonej od oskarżonego D. G. (1) na rzecz Skarbu państwa w punkcie 11 zaskarżonego wyroku .

Bowiem ustalił ją w kwocie 300 złotych w sytuacji , gdy w punkcie 2 rozstrzygnięcia wymierzył oskarżonemu danielowi G. karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku . Zatem zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt. 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (dz U 1983 , Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) winien ją ustalić w kwocie 180 złotych . Ponieważ zgodnie z treścią przepisu art. 16 ust. 2 powołanej wyżej ustawy , w przypadku gdy opłaty nie ustalono lub błędnie określono jej wysokość, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje sąd odwoławczy , należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób , że obniżyć opłatę wymierzoną oskarżonemu w punkcie 11 zaskarżonego wyroku za I instancję do kwoty 180 złotych . Natomiast w pozostałej części Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok , jako słuszny i odpowiadający prawu .

Mając na uwadze nakład pracy obrońcy z urzędu oskarżonego T. M. w postępowaniu odwoławczym , Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na jego rzecz wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych .

O opłacie za drugą instancję i wydatkach poniesionych przez Skarb Państwa w części dotyczącej oskarżonego D. G. (1) , Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej wyroku , mając na uwadze sytuację rodzinną , majątkową i wysokość dochodów oskarżonego.

Natomiast zwolnił oskarżonego T. M. z opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym uznając , że obciążenie nimi oskarżonego w jego aktualnej sytuacji majątkowej byłoby nadmiernie dotkliwe .

Z tych wszystkich względów , Sąd Okręgowy orzekł , jak w części dyspozytywnej wyroku .